

Вартбургска-та кула още крѣпяла плѣнникъ-тъ си. Алеандръ былъ напълно увѣренъ че Реформація-та е потъпкана. Но Господь царува; и ударъ-тъ който бѣ отправенъ на евангелско-то дѣло, вмѣсто да го смаже, съдѣйствува да ся расчуеть навредъ, и да ся распространи надалечъ влїяніе-то му върху сърдца-та на челоуѣцы-тѣ.

Народъ-тъ повече ся вълнувалъ отъ отсѣтствіе-то на Лутера, отколкото бы ся вълнувалъ отъ присѣтствіе-то му. Всѣкаквы противорѣчуцы прикаскы ся приказвали върху съдѣж-тѣ, която го сполетѣла. Вълненіе-то было толкозъ голѣмо, щото послѣдователи-тѣ на Папж-тѣ начнѣли да ся боятъ. Тѣ ся исплашили и слисали. Алеандръ ся виждалъ като отъ молніѣ пораженъ. Единъ Римо-Католикъ писалъ на Менцскый-тъ Архіепископъ : “Едничкый-тъ пѣтъ, по който можемъ отърва себе си, е да запалимъ пламеницы (машалы), и да ся растрѣсимъ да намѣримъ Лутера и го повърнемъ на народъ-тъ който го иска.” Смъртъ-та му, прѣдсказвало ся, бы станѣла причина да ся пролѣжтъ порои крѣвъ.

Сѣтрудници-тѣ и прїатели-тѣ на Лутера въ Виттембергъ были потопени въ скрѣбь. Особенно скрѣбялъ Меланктонъ. Лутеръ и Ме-